

Apocalipsa – Lecția 6



... și tot nu s-au pocăit...



Apocalipsa 8-9



Pe acela care respinge chemarea **iubirii** lui Dumnezeu, **pedepsele Lui** nu fac altceva decât să-l împietrească!

SCOPUL LECȚIEI

- ✓ Înțelegerea semnificației trâmbițelor, prin prisma “cauzelor” și prin cea a „efectelor”
- ✓ Să dobândim înțelepciunea de a transforma cunoștințele dobândite, pe de o parte, în convingeri pentru a trăi în ascultare de Dumnezeu, iar pe de altă parte, în arme cu care să răspundem batjocurilor celor din jur.

Ruperea primelor șase peceți au adus istoria din Genesa 3 până la cruce. Dacă sulul pecetluit cu cele șapte peceți se deschidea practic doar *odată cu ruperea celei din urmă peceți*, înseamnă că ne aflăm într-un moment solemn. Iar momentul acesta este marcat de tăcerea de o jumătate de ceas din ceruri:

„Când a rupt Mielul pecetea a șaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas” (1).

Iar după aceea, cei șapte îngeri au pornit să sune din trâmbițele lor. Dumnezeu, în dreptatea Lui ar fi trebuit să aducă, pe de o parte, *„viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea”*, iar pe de altă parte, *„mânie și urgie celor ce din duh de gâlceavă, se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire”* (Rom. 2:7-8). Dar datorită Mielului, în care Dumnezeu *împăca lumea cu Sine și nu ținea în socoteală păcatul* (2 Cor. 5:19), *ziua mâniei s-a transformat în anul îndurării*.

Însă în pofida parantezei harului, principiul din Romani 1:18 continuă să guverneze Universul. Mânia lui Dumnezeu continuă să se descopere din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricăror nelegiuiri a oamenilor care înăbușe adevărul în nelegiuirea lor. Dumnezeu oferă harul nu suspendând acțiunea acestui principiu, ci oferind celui ce crede o cetate de scăpare în Hristos Isus.

ÎNTREBĂRI

1. Între ruperea peceții a șaptea (v. 8:1) și prima trâmbiță (v. 8:7) se interpune o “tăcere” urmată de câteva acțiuni. Care sunt acestea și ce semnificație crezi că au ele?
2. Există două cădelnițe – care este semnificația ordinii în care ele apar – prima cea cu rugăciunile sfinților și a doua cea cu focul mâniei lui Dumnezeu.
3. Citiți capitolele 8 și 9. Ce se întâmplă la sunetul fiecărei trâmbițe? Ce diferență există între primele patru și ultimele trei trâmbițe?
4. Oare putem face o paralelă între urgiile care au venit peste Egiptul antic și cele cauzate de trâmbițe?
5. Ce anume din text dovedește că sunetele de trâmbiță nu vestesc pedeapsa finală?

Întrebări aplicative:

6. S-ar putea discuta multe despre *când* și *cum* se vor întâmpla aceste lucruri. Dar poate pentru noi mai important este răspunsul la întrebarea *de ce...* În circumstanțe din ce în ce mai dificile, vom putea noi rămâne aproape de Dumnezeu, *păzind poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus* (v. 14:12)?
7. Există vreo dovadă în text care să justifice afirmația că revărsarea mâniei lui Dumnezeu este o dovadă a iubirii lui Dumnezeu?
8. De ce *pedepsește* Dumnezeu? *Tânjești* după pedeapsa lui? Ar trebui? Care este rolul pedepsei lui Dumnezeu în viața ta?
9. Care ar trebui să fie răspunsul nostru la acest pasaj? Oare care a fost răspunsul celor prezentați în Apocalipsa 6:9-11...? Noi am putea să fim ca și ei? Cum ar trebui să ne trăim viața în lumina acestui pasaj?

PROVOCARE

Una din afirmațiile care poate ne șochează în Noul Testament este: *Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări* (Iacov 1:2). Cum poți să privești suferința cu bucurie? În primul rând, să ne asigurăm că nu suferim din propria noastră vină:

„Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. Dimpotrivă, dacă suferi pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta (1 Petru 4:15-16).

Ce înseamnă să *proslăvești pe Dumnezeu pentru numele de creștin*? Înseamnă să trăiești în ascultare de Dumnezeu și să mergi hotărât împotriva curentului. *Dar oare se merită?* Răspunsul ni-l dau statisticile. Un exemplu concludent ar fi creșterea imoralității în lumea în care trăim. Atunci când un tânăr dorește să se păstreze curat este luat în derâdere de colegi. Presiunea creată împotriva lui devine uneori insuportabilă. În astfel de situații cunoașterea realității dă masca deoparte de pe aparenta fericire a batjocoritorilor: Numărul celor seropozitivi (SIDA) pe glob se ridică 2006 la 38.600.000, la care se adaugă și numărul celor decedați din pricina bolii și care nu sunt puțini la număr (peste 25 de milioane).¹

Din păcate, statisticienii lumii acesteia nu reușesc să facă legătura între situația de fapt și cauza lui spirituală. Un credincios trebuie însă să știe să facă lucrul acesta. Pe de o parte, își va întări convingerile și determinarea de a nu se abate nici la stânga, nici la dreapta de la poruncile Domnului, pe de altă parte, va declara înțelepciunea lui Dumnezeu în fața vrăjmașilor Lui.

Și încă ceva... Nu trebuie să uităm că Biserica aparține deopotrivă realităților din locurile cerești și pământești. În fața persecuțiilor și a vremurilor grele care aveau să vină pentru a încerca credința celor credincioși, ne putem liniști știind că în fața Celui ce stă pe scaunul de domnie sunt aduse toate rugăciunile sfinților. De aceea, pe lângă toată armura necesară biruinței în luptele din locurile cerești, prin Duhul suntem chemați să facem tot felul de rugăciuni și cereri, căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.

¹ http://ro.wikipedia.org/wiki/SIDA#R.C4.83sp.C3.A2ndirea_pe_glob